

בקרוב באקדש

קטעים נבחרים מתוך יומן אישי
שכתב הרב מאיר נחמן אלחדד שליט"א
בעקבות עלייתם בסערה השמימה
של שני בניו היקרים
הבחור יוסף דוד ז"ל
והילד משה מרדכי ז"ל
יחד עם מ"ה קדושי מירון
בליל ל"ג בעומר תשפ"א.
תיאור חי ומלא באמונה יוקדת
במלאות שלוש שנים לפטירת הקדושים.

יוסף דוד ז"ל לקח וטרח והניח את כל המזוודות כדרכו בקודש, בסוף החצר במקום שנעשה לנו כקבוע. בהמשך העלייה, התפצלה דרכינו, אני נשארתי עם הילדים הקטנים יותר, ואילו יוסף דוד ומשה מרדכי התקדמו מהר יותר לכיוון ההדלקה של תולדות אהרון.

"איך תוכלו לסבול צרות ישראל"

המשכתי לעלות לאיטי עם בני שניאור זלמן שיחיה, הגעתי לרחבת ההדלקה של תולדות אברהם יצחק, נעצרתי שם התפללתי תפילת ערבית. אח"כ התחלתי לומר מילה במילה התפילה שחיבר מוהרנ"ת זיע"א בספר ליקוטי תפילות ח"ב תפילה מז. כשהגעתי למילים "נהורא בוצינא עילאה, עורה למה תישן, איך תוכלו לסבול צרות ישראל" - קיבלתי בחסדי השם התעוררות עצומה והתחלתי לבכות בכי רב, בזוכרי כל מה שעבר על עם ישראל באותה שנה. וחזרתי לומר "עורה למה תישן", "עורה למה תישן", "איך תוכלו לסבול צרות ישראל". וכך אחר זמן סיימתי התפילה.

בני שניאור זלמן שיחיה, פנה אלי ושאל: "אבא, איפה האש של רבי שמעון?" עניתי לו: "עוד מעט נראה". ברקע, כבר שמעו את הרמקולים ברחבת תולדות אהרון, הייתה קבלת עול מלכות שמים ולאחר כן החלה ההדלקה והריקודים. מיד לאחר מכן הגיעו יוסף דוד ז"ל ומשה מרדכי ז"ל עם בני חיים שיבדלחט"א ואמרו לי: "אבא, יש למעלה צפיפות עצומה, אנחנו חוששים שזה מידי עבור חיים, עדיף שיישאר לידך. השאירו אותו איתי וביקשו רשות לעלות שוב לריקודים.

חלפו בערך שבע דקות, והנה הרגשתי המולה רבה בשביל ובמדרגות המובילות לתולדות אהרון. שמעתי שריקות ומחאות כפים והבנתי שקרה שם משהו. לא חשבתי לרגע ששני בני עולים כעת בסערה השמימה. נשארתי שם ואחר כרבע שעה, אני רואה שמורידים אדם אחר אדם ועושים עליהם החיאות, בתוך כך אני רואה טרקטורון של זק"א מגיע עם שקיות בהם

הכל מושגח לפרטי פרטים

כאן אומן. ו' אב תשפ"א. יושב כעת מול ציון רבינו הקדוש הנמ"ח, בבניין של "מצפה אומן" במרפסת המשקיפה לעבר הציון. יושב כותב ובוכה.

לאחר שנעדרו אצלי שני בני היקרים זכרונם לברכה, התעוררתי לכתוב יומן מכל הקורות אותי, אך הזמן לא היה ניתן להשגה. חסדי השם, זיכני לבוא לציון רבינו הקדוש באומן כבר בתאריך ה' באב תשפ"א, וכעת אספר את הנעשה עימנו מיום ל"ג בעומר והלאה, למען אזכור חסדי השם עלינו שהחיינו וזיכנו למצוא אותו יתברך בכל הקורות אותנו ולברוח רק אליו מתוך הנסיון שעברנו.

ראשית אגלה דעתי שאני מאמין שכל מה שהיה איתי שאבדלט"א ועם בניי ז"ל, הכל מושגח בהשגחה פרטית לפרטי פרטים.

ה' יתברך נתן בליבי לנסוע למירון בליל ערב ל"ג בעומר תשפ"א. תאריך ההילולא חל ביום שישי וקנינו כרטיסי נסיעה לליל שישי בשעה שמונה בערב.

לאחר המתנה ארוכה בתור, עלינו סוף סוף לאוטובוס והתיישבנו במקומות. בדרך, יוסף דוד ז"ל קרא בספר הזוהר באידרא רבא, משה מרדכי ז"ל ישב וחשב. ובהמשך גם האזין לשירים. לאחר שעתיים היתה הפסקה, כולם ירדו, ולאחר כמה דקות חזר יוסף דוד ז"ל לאוטובוס בחווה, עם ארטיקים שהביאו לו לחלק לכל הילדים ולכל מי שחפץ. לפני שהגענו למירון, אמרו לי יוסף דוד ומשה מרדכי ז"ל שהשנה הם מבקשים ללכת להדלקה של תולדות אהרון. גם בני הקטן אלימלך שיחיה ביקש ללכת להדלקה וכך המשיכו האחים לדבר ביניהם על ההדלקה, כאשר הדיבור האחרון שאמר יוסף דוד ז"ל לאלימלך שיבדלחט"א היה: "העיקר לעבוד את השם בשמחה", הוא האריך אתו הרבה בגודל מעלת השמחה.

כאשר הגענו לכביש מהדרין - הנחנו כמדי שנה את המזוודות בחצר הפנימית של הרה"ח הפוסק הרב יחזקאל ראטה זצ"ל.

בתוך כך התחיל להאיר השחר, ומהדירה ממול, החל לצעוק מאן דהוא: שחרית, שחרית. ואני חושב בלבי: אם ח"ו קרה משהו לבניי, הרי יש לי דין אונן, אך היות ולא ידעתי בבירור מה שנעשה איתם ואולי הם רק נפצעו ונמצאים בבית החולים - עדיין אפשר שאתפלל שחרית ואתחזק בתפילה ובתקווה לבורא עולם שנתבשר בטוב. התחלתי להתפלל, ואז אמרתי קדיש דרבנן ובאמצע קדיש התמלאתי בהתעוררות ובבכייה רבה, בתוך כך התחזקתי וסיימתי התפילה. התחלנו לברר אולי נמצאים הילדים בבית חולים זיו בצפת, בן גיסי ר' יוסי גלנט עידכן שדיבר עם העו"ס דשם ואמרה לו שאין בין רשימת הפצועים אף אחד

מבנינו ז"ל. גם בשאר בתי החולים לא נמצא אף אחד מבני ז"ל. אך אז נודע לי שיש שני ילדים בבית חולים רמב"ם, פצועים ולא מזוהים, התקשרתי מיד לידידי הוותיק ר' יעקב טימסטיי שיחיה מחיפה, וביקשתי ממנו שיסע לשם, אולי אלו שני בני היקרים. הוא תיכף נסע ואמר שמדובר בילדים אחרים. חלפו דקות נוספות והנה פונה אליי בני שמעון ישראל שיחיה ואומר שדיבר עם המשטרה והבין שכנראה הבנים הנעדרים נפטרו מן העולם לחיי העולם הבא, וכדאי שנעלה מול מערת הרשב"י זיע"א שם יש משאית ובה גופות של

נפטרים. אולי יהיה אפשר לזהות אותם תיכף ומיד. בתוך כך עלה בדעתי איך היהודים אחרי שש שנים של השואה - חיפשו אחד מעיר ושניים ממשפחה, איזה כיליון עיניים היה להם, איזה דאגות, איזה צער, איזה יסורים. אני בתוך זה רק כמה שעות, וכבר יש לי כיליון עיניים שאי אפשר לתאר.

בני בני, היכן הלכתם

נזכרתי בניגון "נובהרדוק" ששמעתי בבית אבי שליט"א, "בני בני, היכן הלכתם ולמה אותי כאן שכחתם - - -". הגענו למעלה ההר ומצאנו שם אנשי זק"א. אמרתי להם בדאגה שאני מחפש את בניי הנעדרים. אמרו לי, כדאי שתסע לאבו כביר - מכון לרפואה משפטית בת"א. התחננתי לעלות למשאית ולזהות בעצמי את בניי, אך לא נתנו לי. כל זה נעשה בבכיות ושוועות ואין מי שישמע ויקשיב, אף שחלק בכו עמי בליבם - לא יכלו לעזור באמת, היות וחוקיהם גברו עליהם להניח הנפטרים במשאית, מבלי יכולת להתקרב אליהם. באותה עת חשבתי בדעתי: אם אצליח להוציא את בניי, אזי אניח אותם על ציון הרשב"י זיע"א ואומר

הם מניחים גופות הנפטרים. רק באותו רגע הבנתי שיש שם דבר נורא עד מאוד, אך לא חשבתי שמדובר בכאלו ממדים עצומים.

והייתי דואג מאוד, אמרתי לבניי שניאור זלמן וחיים שיחיו שאני מאוד חושש ליוסף דוד ומשה מרדכי ז"ל ויבלחט"א בניי אלימלך וישועה שלמה זוסיא שיחיו. שאלתי אני בני הקטן שניאור זלמן שיחיה, "מה אתה אומר, מה שלום יוסף דוד ומשה מרדכי ז"ל, האם הם מרגישים טוב?" ענה לי שניאור זלמן "לא..." בני חיים שיחיה, שמע אותם משיב בשלילה וגער בו: "למה אתה אומר 'לא', תגיד 'כן'".

מאז המשכתי לדאוג ביותר, אך בליבי הייתה איזה התחזקות שבוודאי לא יקרה חלילה שום דבר היפך הטוב באמצע הילולא דרשב"י זיע"א. לאחר חצי שעה, הוכרחתי לעזוב המקום לילך משם. המשטרה האיצה בכל המתפללים לירד מן ההר, וסילקה את כולם.

על כן הלכנו לאוהל "היכל התורה" באמצע כביש מהדרין, שם היה מזגן ולא פינו משם עדיין את האנשים. התאמצתי לומר תהלים ולחשוב מחשבות טובות. אחר שעבר איזה שעה התקשרה זוגתי תחי עם בשורה טובה: בניי אלימלך וישועה שלמה זוסיא שיחיו הגיעו לביתו של גיסי רבי אהרון גבאי זצ"ל במירון. שמחתי ונתתי תודה לבורא עולם שהצילם. מתוך הודאה המשכתי תיכף להתפלל על שני בני הנותרים יוסף דוד ומשה מרדכי ז"ל. ביקשתי בטלפון מר' יחזקאל יצחק גבאי, אם יודע חדשות בנוגע למספר הרוגים ופצועים ומה נעשה עמם ומי הם הפצועים. קיוויתי שאמצא את בניי בין הנעדרים או בין הפצועים, אך ככל שחלפו הזמנים - החששות התגברו ואני ממאן להאמין לשמועות הנוראות.

בינתיים יצאתי מ"היכל התורה" והתקדמתי לכיוון ביתו של רבי אהרון זצ"ל. בתוך כך קרא לי לביתו, ידידי הוותיק רבי מנחם ביטון. נכנסתי אליו יחד עם חתני היקר ר' שמעון מסעוד יוסף חיים גבאי, ועשינו שם ב"ד לאמר, בוודאי השם יתברך יבשרנו בשורות טובות ויחיה את הילדים. אמרנו: גם מי שנעדר - יחיה בזכות קדושת רשב"י שנאמר עליו "נעשה אדם נאמר בעבורך", ו"יכול לפטור העולם מן הדין". במשך כל אותם דקות ביקשתי שוב ושוב מה' יתברך שיתן לי כח ואמונה להאמין שהכל מושגח אף שקשה מאוד להבין מה קורה כאן.

"שלא תתקלקל אצלי האמונה"

התחננתי להשי"ת שלא יקח לי ח"ו את האמונה ולא תתקלקל אצלי האמונה בצדיקים. הרי הייתה שאלה גדולה: איך יתכן שבאמצע הילולא דרשב"י עשה השם ככה לעם ה'. (ואחר כן, אחר ימי השבעה, ראיתי מה שנאמר בספר הק' ליקוטי מוהר"ן ח"א בתורה ר"ס ועמדתי משתומם).

יר וקדיש מן שמיא נחיה
כל לא תשכח מפי זרעו

אנקווה ז"ל, והיה שוכב עם חיוך מיוחד, מין הארת פנים נפלאה ביותר. ואני השתוממתי מזה, כי לא ידעתי שגם הוא נבחר לכפר על כלל ישראל. אחר כך נודע לי שמסר נפשו להציל יהודים רבים ב"שביל ר' דב", ונפטר תוך כדי שעסק בהצלת נפשות ממוות.

תדע שהיית באומן בראש השנה

לבינתיים החלו משפחות לרטון בכאב עצום. וזעקו מתוך התמוטטות וחולשת הגוף והנפש, עד מתי לעיניו הדין הזה? אמרתי להם שצריך להאמין שהכל בהשגחה פרטית, וגם ה'סחבת' הזאת שאנו עוברים כעת, הכל מהבורא יתברך, ולכן לא כדאי לאבד ברגע האחרון את האמונה, ותכף שקיבלתי הדין באהבה, פנה אלי אחד האנשים ואמר לי שהחל הזיהוי ואולי כבר אוכל להיכנס. המתנתי עוד קצת וזיהיתי את בני היקר והאהוב יוסף דוד ז"ל. ולאחר זמן מה גם את בני משה מרדכי ז"ל. הזיהוי היה מתוך כאב עצום, אך הרגשתי גם את האמונה. משה מרדכי היה נראה מותש מאוד, ראו עליו שהוא אחרי קרב ומלחמה, פניו היו נטויות כאדם שלא מתייחס ונלחם עד הרגע האחרון.

אמרתי לכל אחד מבניי בכאב גדול: "בני היקר תדע לך שנסתלקת באמצע הלילולא דרשב"י והיית באומן בראש השנה, ואין לי ברירה רק להשאיר אותך כאן ולא הספקנו לקבור אותך בערב שבת וכך רצה השם יתברך". ונפרדתי מהם בכאב עצום.

יצאתי משם ורציתי לשובות במירון, אבל הבנו שכבר נגיע אחרי השקיעה. נסענו בזריזות וכאשר הגיעה השעה 19:00 אמרתי לבניי שנשובות בקרית מוצקין. נזכרתי שלפני כמה ימים, הייתי בבית ידידי הוותיק חנניא חכים, וזה היה חסד ה'. נסענו אליו והגענו לביתו אחר שהלך לבית הכנסת. זוגתו כבר ידעה ממה שקרה, שהרי פרסמו את פטירת בניי עוד לפני שזיהיתי אותם, והשמועה הזו עברה כרעם ביום בהיר ובכל מקום שדבר הבשורה הקשה הגיעה, הצטערו ובכו מאוד, ואני כל הדרך הייתי בוכה ומתחנן להשם יתברך שאזכה להביאם לקבורה במירון, וגם עשיתי שתדלנות בזה. ופעלתי אצל יו"ר מועצה הדתית במירון ר' אליהו ללוש על כך והסכים מיד. אחר כך נודע לי שהסכים לתת לכל קדושי מירון חלקה, ומן השמים סיבבו שרק אנחנו ומשפחת יוזף אביו של רב אליעזר צבי נכדו של הרב מאיר ה'לד שיחיה ביקשו לקבור במירון,

החברא קדישא במירון המתינו לנפטרים עד השעה 17:00 אחה"צ - ערב שבת קודש. בתוך כך הבנו שהקבורה תהיה רק במוצש"ק. לכן דיברתי עם ר' מאיר גדליה גבאי ואחיו אברהם ניסים שהיות וחפרו הקברים כבר, כדאי לילך ולכסות אותם עם לוח עץ כפי שזכור לי שאסור להשאיר קבר פתוח.

סעדנו את סעודת ליל שבת ברוב שפע, ואחר הסעודה הלכנו לישון והתעוררתי באמצע הלילה ואמרתי

לו: "רשב"י! הבאתי לך אותם חיים, אנא פעל ברחמים מלפני הבורא יתברך שיחזיר אותם לחיים". והיה בדעתי בבריור שיהא נס ויחזרו לחיים. וכבר היה מעשה כזה עם אישה שבנה נפטר באמצע הלילולא ובכתה כך וחזר בנה לחיים. אך נבצר ממני לעשות זאת היות ונתנו אותם בשקיות של זק"א ולא מסכימים לתת לנו אותם.

וכל המשא ומתן הזה נמשך כשלושת רבעי שעה. ודיברנו עם האחראי זא"פ מהצפון שהיה במקום, והשם יתברך הקשה לבו ולא נתנו לנו לזהות את בניי ז"ל. לפתע עלתה בליבי מחשבה לשכב על הארץ ולא לתת למשאית לצאת עם גופות הנפטרים, אך הייתי מדי תשוש ועייף כדי לעשות מעשה כזה, וגם היו שם אנשי יס"מ מוכנים להתנפל עם כל מפר סדר.

בתוך כך ניגש אחד האנשים לפתח המשאית ואמר קדיש, ואמרתי עמו בליבי הקדיש, ואחר אמירת הקדיש ניגשתי למשאית בלב שבור ואמרתי להם: "בני היקרים, יוסף דוד ז"ל ומשה מרדכי ז"ל. איני יודע אם אתם כאן, אך אם אתם כאן תדעו שנפטרתי מן העולם באמצע הלילולא דרשב"י, והיית באומן על ציון רבינו הקדוש באומן בראש השנה. אם הייתי יכול, הייתי לוקח אתכם ומניח את גופותיכם על הציון ואומר לרשב"י זיע"א: הבאתי לך אותם חיים, אני רוצה אותם חיים. אנא אל תשכחו לעורר עלינו רחמים אצל השי"ת שיוציא אותנו מגלות המר הזה, מהשלטון נגד התורה הזה". ככה אמרתי בבכייה גדולה.

אח"כ הרגשתי שאני לא יכול לילך לאף מקום לפני שאטול רשות מרשב"י זיע"א, כפי שנהגתי תמיד לעשות - ליטול רשות מרשב"י לפני שאני חוזר לביתי. ניגשתי מול פתח המערה ואמרתי בבכיה גדולה לרשב"י: "אני מבקש רשות לילך לאבו כביר. בדרך כלל אני נוטל רשות לפני שאני הולך לבית, אך עכשיו אני דואג והולך בלב כבד לאבו כביר. רבי שמעון, הייתי לוקח הילדים משם ומניח אותם אצלך ובוודאי היית מחייה אותם בגודל כוחך אשר נעשה אדם נאמר בעבורך, אך מה לעשות שאנו בגלות תחת ה'ערב רב' שמתעללים כך בגופות הנפטרים".

בכיתי הרבה, ואז נסעתי לאבו כביר. זוגתי תחיה ביקשה אף היא לנסוע איתנו, אך אמרתי לה שלא תיסע. ומן השמים התגלגל כך, היות והמראות היו מאוד קשים עבודה. והשם יתברך סיבב שלא תיסע ומנע ממנה צער ועוגמת נפש מיותרת.

הגענו ל'אבו כביר' לקראת 11:25 בצהריים. וכבר עמדו שם מחסומים עם כתבים ועיתונאים. הכניסו אותנו, והיה שם אולם וכן עובדים סוציאליים שקישרו אותי עם עובד נציג ירושלים שקישר ביני לבין חוקר. ההוא מילה איתי פרטים לצורך פתיחת תיק, והקפיד כמוכן לשים מסיכה וגם שאני אשים על מנת שחלילה לא יידבק מהקורונה...

הוא סיים למלאות ואמר לי להמתין בחוץ, בחום ללא מזגן וללא שום מידע. בסוף נכנסנו פנימה לזיהוי, ותיכף זיהיתי בין הנפטרים את בן דודי הרב ישראל

יר וקדיש מן שמיא נחיה
כלא תשכח מפי זרעו

אידרא זוטא תהילים לע"נ ואח"כ התפללנו שחרית, וכך עברה השבת ובצאת היום התפללנו ערבית וחזרנו בזריזות לבית ועשינו הבדלה והשם יתברך עזר לי לא לבכות ח"ו בשבת. וחשבתי בדעתי שבוודאי היה לטובה שלא הגעתי למירון לשבת עם כל המשפחה, כך לא נמשכתי אחר הצער בשבת קודש.

מיד אחר יציאת השבת, בזמן רבינו תם, התחלתי לבכות בכי תמרורים על בניי היקרים המסולאים בפז - יוסף דוד זכרונו לברכה ומשה מרדכי זכרונו לברכה, ועמדו לפניי מול עיניי כמו בחיים חיותם. מסתכלים עלי. ואני נמס ליבי מגעגועים ומצער על פטירתם ועל חסרונם, אף שהלכו השמימה בהילולא דרשב"י, עדיין הייתי מאוד נסער מהאופן בו הלכו, וממה שהתעללו הרשעים בגופות הנפטרים וגרמו לנו שלא נביאם לקבורה בערב שבת. אך האמונה שהשם יתברך נטע בליבי חיזקה אותי שהכל עושה הקדוש ברוך הוא, וגם העיכוב בקבורתם הכל ממנו, והכל לטובה.

זכרתי במה שרבינו ז"ל כותב (שיחות הר"ן, נג) "מי שיש לו אמונה חיו חיים, כי מאחר שהכל מאתו יתברך בוודאי הכל לטובה. אבל מי שאין לו אמונה ח"ו - חיו אינם חיים כלל, אבל על ידי אמונה מה טוב ויפה החיות שלו" והודיתי בליבי על האמונה שהשי"ת נתן לי בזכות רבינו הקדוש זיע"א.

"אשור שבט אפי"

ואז תיכף התארגנו לילך וליסע למירון וקיבלנו ידיעה שהקדושים הנפטרים כבר יצאו מאבו כביר למירון ויגיעו לקראת 11 בלילה. נסענו בזריזות וכבר אמרתי לביתי שתכין 2 סכינים ותיתן לרבי שמעון מסעוד יוסף חיים שיחיה, שיתן לי אותם בחדר הטהרה. והיתה כוונתי ליתן אותם בידם של הנפטרים שהם יבקשו נקמה ממי שהרגם, כמו המעשה שהיה בזמן הב"ח בקרקוב. כי כבר אז שמעתי והרגשתי שידם של הערב רב במעל, ואעפ"כ הכל מה' יתברך וזה מנפלאות תמים דעים, איך הקב"ה משתמש בכאלו מקלות, בבחינת אשור שבט עברתי. קצת הסתפקתי בעניין ולכן התקשרתי להרה"ח רבי ניסן דוד קיואק שליט"א לשאול אותו על עניין הסכין. הוא אמר לי בזה הלשון: "הנשמות האלה לא שייכים לך, הם של רבי שמעון שבחר אותם להיכלו. ועל כן עכשיו העניין הוא להיכנס למהלך של 'ביטול גמור', ואפילו להצטער הרבה אתה לא צריך". שאלתי אותו: "למה לא להניח הסכינים, שילחמו עם הערב רב, בפרט שהם גרמו למיתתם". ענה לי: "אל תתערב לרבי שמעון במלחמה שלוחם עם הערב רב! רבי שמעון גילה לנו בזוהר הקדוש כמה צריך להשמר מהם ומה גודל רעתם, אתה רק צריך להאמין שהם עלו למקום גבוה מאוד ואינך צריך להצטער כ"כ, רק להאמין שזה מעשה השי"ת ולהודות על הזמן שהיית אכסניא שלהם". הדברים נכנסו עמוק לליבי, ואף שהייתי נסער ונחוש

לקוברם עם סכינים בידיהם, נכנעתי ואמרתי: "אני לא אתערב באופן המלחמה של רבי שמעון זיע"א עם הערב רב' וגונדא דילהון".

הגעתי לחדר הטהרה, וכבר הגיע חתני שיחיה עם הסכינים כפי שביקשתי, ואמרתי לו שחזרתי בי. תחילה הכניסו את בני הצעיר משה מרדכי זכרונו לברכה לטהרה, והיו פניו מאירים מאוד. קראנו שיר השירים ותיקון הכללי, טיהרו אותו והניחו אותו על האיציטבא בחוץ באולם ההספדים. אחר כך הכניסו את בני יוסף דוד ז"ל לטהרה ועטפו שניהם בטליתות והניחום אחד ליד השני. ואז הגיעו זוגתי תחיל ובנותי שיחיו והחלו לבכות עליהם בכי רב, וגם אני ניגשתי אליהם ובכיתי עליהם בכי רב.

ביקשתי מבניי מחילה כנהוג, וסיכמתי עם החברא קדישא שהלוויה תצא מהרחבה שעל ציון הרשב"י. הניחו שם באמצע הרחבה ספסלים ועליהם העמידו המיטות. ואז ביקשו שראשון ידבר המגיד מישרים הרה"ח ר' אלימלך בידרמן שליט"א, אחרי כן דיבר מר אבי שליט"א, ואחר כך ראש הישיבה הרב יוסף פיינשטיין שליט"א, וכן המנהל הרוחני של החיידר הרב יחיאל ליברמן שליט"א, ואחר כך דיברתי אני בבכיה גדולה ובהתרגשות רבה. תחילה

נטלתי רשות ממרא דאתרא - רשב"י זיע"א, וסיפרתי לפני רשב"י איך שאמרתי על ציונו מול פתח המערה קודם שקרה הדבר הנורא הזה, את תפילה מז ח"ב בליקוטי תפילות, שחיבר מוהרנ"ת זיע"א: "נהירו דבוצינא דאורייתא, עורה למה תישן, איך תוכלו לסבול צרות ישראל". ואמרתי כן גם עתה בעת ההלוויה: רבי שמעון נהורא דבוצינא דאורייתא, עורה למה תישן, איך תוכלו לסבול צרות ישראל". ולאחר מכן נטמנו בבית העלמין.

"אבא, תודה לך"

במהלך השבעה הגיעו אלפים רבים של יהודים לנחם גדולי התורה ואדמו"רים. אנשי שלומינו ורבים מעמך ישראל.

באחד מימי השבעה, הגיע יהודי רחוק מתורה ומצוות מהעיר תל אביב. הביא 3200 ₪ ואמר שזה מיהודים שרחוקים עדיין מתורה ומצוות ואוהבים אותנו.

לקראת סוף השבעה הגיעו בני קיבוץ 'טירת צבי', עם ששה אבטיחים ואמרו שמשתתפים בצערנו, והביאו לנו מהיבול שלהם לכבוד שבת...

כאשר הייתי מוטל

באותו מעבר צר, תחת

רגלי בני אדם, ראיתי

ששוכב לידי גם בחור

צעיר. הוא שכב, מעליו

עוד אנשים והוא לחש

"אבא תודה לך", "אבא

תודה לך".

על האף, אני לא יכול לנשום". ושוב החל לומר מזמור לתודה מלה במלה.

רטנתי בפניו: "מה זה... מתי יבואו לחלץ אותנו, איזה חוסר אחריות יש כאן. אך במקום להתלונן השיב לי יוסף דוד ז"ל: "בא נאמר ביחד מזמור לתודה". והחל לומר מזמור לתודה מילה במילה. כאשר הלחץ גבר וכבר היה נראה שאין מנוס, אמר לי: בא נאמר "שמע ישראל". אמר "שמע ישראל" ויצאה נשמתו באחד.

המשיך ר' מנדי לספר: הדיבורים של יוסף דוד נטעו בי כאלו כוחות והתחלתי להודות ולהודות, אני בטוח שזה מה שהציל אותי בסוף.

השי"ת ינחמנו וירפאנו וישלח את אליהו המבשר לבשרנו הגאולה, ישלח משיחנו ברחמים ונזכה לראות פניהם המאירים והמזהירים בקרוב, אמן.

באחת לילות השבעה, לקראת 12 בלילה, התקשרו וביקשו שהרב המשפיע מצפת ר' מנדי מוסקוביץ שליט"א רוצה לבא לדבר עמי ועם זוגתי. הביאוהו עם כיסא גלגלים לבוש בבגדי אשפוז של ביה"ח, והעלוהו במדרגות בכוחות מאומצים. הוא נכנס, התאושש מעט וכך סיפר: בליל ל"ג בעומר, גם אני מצאתי את עצמי בשביל ר' דב, יחד עם בנכם יוסף דוד ז"ל. היות ובזכותו קיבלתי הסתכלות אחרת על כל החיים, לכן התאמצתי לבוא עד כאן, וכעת אספר את אשר אירע: כאשר הייתי מוטל באותו מעבר צר, תחת רגלי בני אדם, ראיתי ששוכב לידי גם בחור צעיר. הוא שוכב, מעליו עוד אנשים והוא לוחש "אבא תודה לך", "אבא תודה לך". ואז הוא אמר: "אוי, וואי, מישהו דורך לי

סיפור - חיים של מתקרבים חדשים גם ישנים

הבער אותה בליבי

"כאשר ראיתי את התפילות של רבי נתן - התלהבתי כל כך. זה היה המכה בפטיש. אמרתי לעצמי, עם כאלו תפילות, אפשר כבר לעבור את כל העולם הזה בשלום"

סיפור התקרבותו לברסלב של הרה"ח ר' מאיר נחמן אלחדד שליט"א, מחשובי אנשי שלומינו בעיר הקודש ירושלים

לאחר בערך חודש, הזדמן לי לנסוע לצפת יחד עם חברי ר' הערש'ל זילברמן. הגענו לצפת והרה"ח ר' אפרים קעניג שליט"א ראה אותנו וביקש להזמינו לביתו. הוא כל כך כיבד אותי ואת חברי, ובשיא הפשטות עמד והכין לנו בעצמו - ארוחת ערב עשירה. דרך אגב, הפשטות הזו נשארה לו עד היום, גם כאשר הוא מנהיג את הקהילה הגדולה בצפת.

ההיכרות הזו אתו, יחד עם המפגש שהוא בבני ברק עם ר' שמחה ברלב, יצרו אצלי התעניינות גוברת והולכת בכל מה שקשור לברסלב.

בהמשך גיליתי את הספר "ליקוטי תפילות". בשנות הבחורות הייתי מאוד מחובר לעניין התפילה, עד כדי כך שכתבתי לעצמי כל מיני תפילות עם נוסח משלי. לכן כאשר ראיתי את התפילות של רבי נתן התלהבתי כל כך. זה היה המכה בפטיש. אמרתי לעצמי, עם כאלו תפילות, אפשר כבר לעבור את כל העולם הזה בשלום. זהו, פה אשב כי איותיה. לאחר מכן השתתפתי בקיבוץ שהתקיים בא"י ובהמשך כאשר נפתחו השערים לאומן, הגעתי בפעם הראשונה לרבינו הקדוש.

מי יקח אותו לחתן...?

לאחר תקופה קצרה, הנפכתי לחתנו של רבי מסעוד גבאי שליט"א. היה זה כאשר אבי פגש פעם את רבי אהרון גבאי זצ"ל, הייתה ביניהם ידידות ובין הדברים אבי השיח את צערו לפני רבי אהרון: "מה יהיה עם הבן שלי, הוא התקרב לברסלב ואני חושש מאוד. מי יקח אותו לחתן...?" רבי אהרון אמר לו: "תשמע, יש לי אחות ונראה לי שזה מתאים..." בס"ד תוך זמן קצר השידוך קם והיה, בתאריך ח"י בתשרי - יום הילולת רבינו נחמן מברסלב. הרגשתי שרבינו אמר לי: "אצלי עוד אף אחד לא הפסיד".

בבחרותי, זכיתי ללמוד בישיבה המעטירה - "ישיבת סלבודקה" בעיר בני ברק. השנה הייתה ה'תשמ"ז. באחד הימים, עברתי לתומי ברחוב ירושלים בעיר ב"ב, וקיימתי את התחביב הקבוע שלי, דהיינו, להיכנס לחנות הספרים שעמדה בפאתי הרחוב ולבדוק מה חדש, אלו ספרים חדשים יצאו בתקופה האחרונה.

ניגשתי לשולחן הקטן שעמד בפתח החנות והנה אני רואה ספר שלא הכרתי, שמו: "השתפכות הנפש". צמד המילים הללו מצא חן בעיניי וקניתי לאלתר את הספר הקטן. בהזדמנות הקרובה פתחתי אותו והנה אורו עיניי, כאלו דיבורים מתוקים ומחזקים. עד אז, הייתי בטוח ומשוכנע ב: 100% שברסלב מתאימה ומיועדת לבעלי תשובה, כאלו שעברו כמה סיפורים בחיים ובא רבי נחמן מברסלב לחזק אותם, היה פשוט לי שאין לבן תורה מה לחפש באותה חסידות מוזרה...

כאשר התחלתי לקרוא, עלתה בלבי תמיהה: רגע... הרי מצד אחד 'ברסלב' זה למשוגעים, ומצד שני אני קורא דיבורים קדושים שמעוררים כל כך לעבודת ה'. מה קורה כאן...?

החלטתי שאני ממשיך ללמוד בספר ואם אראה בהמשך הדפים - דברי שגעון ח"ו, אפסיק מיד את הקריאה. עד כדי כך הייתה ההסתרה על רבינו באותם שנים. המשכתי לדבוק בספר "השתפכות הנפש" והיה זה לי למרפא נפש.

הוא דיבר איתי בכזאת בהירות...

במקביל, באותה עת התקרב לברסלב בישיבת סלבודקה, בחור נוסף. שמו ר' הערש'ל זילברמן ז"ל. הוא כבר היה עמוק יותר בעניינים, וכאשר ראה אותי עם הספר, אמר לי: אני רואה שאתה מתעניין בברסלב, בוא ואכיר לך אברך חשוב, חסיד ברסלב מיוחד ושמו הרה"ח ר' שמחה ברלב שליט"א. הלכתי אליו והוא דיבר איתי בכזאת בהירות. ממש הוקסמתי ממנו.